

Ze zou nooit meer
voor een militair vallen,
dacht ze...

Onverschrokken

Deel 5 van de Flight & Glory serie

REBECCA YARROS

Onverschrokken

Eerder verscheen van Rebecca Yarros bij Zomer & Keuning:

Flight & Glory-serie:

Onverminderd

Onbereikbaar

Onverwacht

Onweerstaanbaar

The Renegades-serie:

Wilder

Nova

Rebel

De laatste brief

De kleur van Colorado

Rebecca Yarros

Onverschrokken

Flight & Glory-serie deel 5

Vertaling Tasio Ferrand

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020542370
ISBN e-book 9789020542387
ISBN audioboek 9789020542394
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Rebecca Yarros
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Reality of Everything*.
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van RightsMix LLC, in samenwerking met Entangled Publishing, LLC.

Vertaling Tasio Ferrand
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.rebeccayarros.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

Morgan

Neem het geld. Gebruik het. Je moet het niet alleen maar aan een goed doel geven of op een bankrekening zetten, Morgan. Besteed het aan iets waar je gelukkig van wordt. Gebruik het om weg te gaan zoals je altijd al plande. Ik zou alleen willen dat ik met je meeging.

Oké. Het was misschien meer dan ik aankon.

Alsof het achthoekige huis het eens was met mijn gedachten, gaf een van de worstelende luiken op de derde verdieping zijn strijd met de zeewind op en kwam luid krakend los.

We leunden alle drie naar rechts en volgden het langzame afglijden van het luik, dat in zijn val tegen een ander luik aan knalde en dat lossloeg, om uiteindelijk negen meter lager in het zand terecht te komen.

‘Even kijken of ik dit goed heb begrepen,’ zei Sam, haar zonnebril een stukje omlaag trekkend om over het montuur heen te turen naar het strandhuis dat sinds zesendertig uur van mij was. ‘Will heeft je vijfhonderdduizend dollar nagelaten, en daar heb je dit van gekocht.’

‘Niet helemaal,’ zei ik lijk. Ze draaiden allebei langzaam hun hoofd naar me toe. ‘Will heeft me een secundaire levensverzekeringspolis van vijfhonderdduizend dollar nagelaten. Zijn advocaat heeft het geïnvesteerd tot ik klaar was om er iets mee te doen, en het is uiteindelijk iets meer dan zeshonderdduizend geworden.’

‘En daar heb je dit van gekocht,’ herhaalde Sam, haar bruin-groene ogen groot van ongelooft.

‘Ja.’ Het leek dan wel een beetje op een gigantische paddenstoel, maar de prijs was goed geweest.

‘Om het af te breken?’ vroeg ze.

‘Ik ga het opknappen,’ verklaarde ik op een toon die zelfverzekerder klonk dan ik me voelde. Dat was een van de aankoopvoorwaarden geweest.

Het huis kreunde, en we kantelden onze hoofden naar links op het moment dat het eerder mishandelde luik zich aan de zwaarte-kracht onderwierp, langs de met grijze shingles bedekte buitenmuur naar beneden stortte en als een grafsteen naast zijn partner in het zand landde.

‘Zelfs het exterieur is het zinkende schip aan het verlaten,’ mompelde Mia, die met over elkaar geslagen armen aan mijn andere kant stond. De beoordeling van onze enige geboren Outer Bankser bracht me aan het twijfelen. Als iemand iets van strandhuizen wist, was het Mia wel. Ze was meer dan de schoonzus van Sam; ze was op een uur rijden ten noorden van deze plek opgegroeid en studeerde momenteel architectuur aan het UNC.

‘Het heeft wel de laatste orkaan overleefd,’ pleitte ik namens het huis.

‘Maar is nu wel op sterven na dood,’ mompelde Mia terwijl ze naar voren liep om de palen onder het gebouw te onderzoeken.

Vandaar dat het zo goedkoop was geweest.

‘Zo erg is het niet.’ Mijn stem klonk wat hoog. Het was misschien verweerd, nogal lelijk, raar gevormd, en het leek uit elkaar te vallen, maar er was me verzekerd dat het geraamte goed was.

Een dubbele dosis sceptische blikken van mijn vriendinnen was mijn deel.

‘Het leek je kennelijk erg genoeg om er hulptroepen bij te halen.’ Sam trok haar wenkbrauwen op. ‘Niet dat ik klaag. Ik ben alleen

blij dat ik net bij Graysons ouders op bezoek was toen je belde. Bovendien heb ik je al tijden niet gezien.’

De schuldgevoelens staken dwars door mijn hart.

‘Het is niet al tijden. Ik heb je twee maanden geleden op je trouwdag nog gezien.’

‘O, toen je een halfuurtje op de receptie was voordat je naar Vegas vertrok, bedoel je? Je hebt niet eens afscheid genomen van Paisley.’ Hoewel ze het op plagerige toon zei, voelde ik de onderliggende bezorgdheid.

‘Ja, nou...’ Zoekend naar de woorden die me de afgelopen tweentwintig maanden waren ontsnapt, haalde ik diep adem. Hoe vertel je je beste vrienden dat je weliswaar veel van ze hield maar het simpelweg niet kon uitstaan om bij ze in de buurt te zijn? Of in de buurt van hun geluk? ‘Ik wilde wel blijven, maar ik... kon niet.’ Het klonk zelfs mij suf in de oren.

‘Nog steeds?’ vroeg ze zachtjes.

‘Nog steeds.’

Van onze vriendengroep was Sam de enige met wie ik kon praten zonder vijftienennegentig procent nep te zijn over hoe het met me ging. Misschien kwam dat omdat ze op de universiteit mijn kamergenote was geweest. Misschien omdat ze me niet naar de kalender wijzend pushte om helemaal geheeld en mooi en aan sociale leukigheden toe te zijn. Of het kwam misschien omdat ze me haar geluk niet in het gezicht wreef. De anderen... nou ja, die straalden een en al geluk uit en lieten het rondslingeren als glitter dat je nooit helemaal uit het tapijt kreeg.

Natuurlijk, Sam was verliefd geworden op Grayson, een van onze Flyboys, toen hij op de luchtmachtopleiding zat, maar Grayson was niet verward geweest in dat wat er naderhand was gebeurd.

Het was altijd Josh en Ember.

Toen Paisley en Jagger.

En Sam en Grayson.

Ik was ervan uitgegaan dat het Will en ik zou zijn... tot hij in Afghanistan om het leven kwam.

Het meisje dat ik eens was, het meisje dat geloofde in ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig, was met hem gestorven.

Ik kende de vrouw die ik nu was niet eens. Ik wist alleen dat ze in het bezit was van een strandhuis dat moest worden gerenoveerd en een master in voorschools onderwijs en Engels. Voor de rest bestond ik uit een hoop leegte, en de delen van mij die niet leeg waren, zaten vol pijn.

‘Ze missen je,’ zei Sam zachtjes. ‘Ember. Paisley. De jongens.’

‘Ik kom er wel bovenop.’ De belofte voelde zo hol als mijn hart. ‘Het is alleen nog niet zover.’

‘En tot die tijd ben je lekker van ons,’ zei Mia met een bemoeidigende glimlach.

‘En hier zijn helpt je misschien om in je eigen tempo te herstellen in plaats van in het tempo van anderen.’ Sam ontspande haar lichaam, en ze kneep zachtjes in mijn arm. ‘Laat je ons de binnenkant van dit monsterlijke ding nog zien?’

‘Ja, laten we eens naar binnen gaan,’ zei ik, dankbaar dat ze me weer vrijuit liet gaan.

We liepen de trap op die van de garage onder het huis naar de eerste verdieping leidde. De huizen stonden in deze contreien allemaal op palen om ze te beschermen tegen het onder invloed van stormvloeden stijgende water, en mijn huis was geen uitzondering.

Mijn huis. Het was echter niet echt van mij, of wel soms? Het was van hem. Gekocht met geld dat ik nooit had willen krijgen als resultaat van iets waarvoor ik nachtenlang had gebeden dat het nooit zou gebeuren.

‘Kijk uit op de overloop.’ Ik stapte over de gespleten treeplank halverwege de trap.

‘Weet je, je zou ook kunnen wachten tot Grayson over een halfjaar van zijn uitzending terugkomt. Ik durf te wedden dat hij graag een

hamertje zou helpen,' stelde Sam voor toen we over de vervallen veranda naar de voordeur liepen.

'Over een halfjaar ligt dit ding misschien als een stapel hout op het strand,' plaagde Mia terwijl ze haar donkere krullen in een paardenstaart vastzette. Ze leek in bijna niets op haar broer. Zo klein gebouwd als zij was, zo breed was hij; haar huid was ivoorkleurig, terwijl die van hem eeuwig gebruind was; en waar haar ogen felblauw waren, hadden die van hem meer de kleur van wapenmetaal. Maar haar koppigheid? Ja, dat was helemaal Grayson. Het was maar goed dat Sam nog koppiger was, dan kon ze hem tenminste aan.

'O, kom op, je hebt het vanbinnen nog niet gezien!' wierp ik tegen.

'Ik stel me een heel Addams Family-achtig geheel voor,' zei Mia droogjes. 'Ik bedoel, ik ben blij dat je die job bij Cape Hatteras Elementary hebt genomen, maar misschien had ik dit voor je moeten komen checken. Of ik had Joey kunnen sturen. Of iemand. Om het even wie.'

Met mijn hand op de door de zon verwarmde deurklink bleef ik even stilstaan. Het was boven de twintig graden, wat vrij warm was voor de Outer Banks halverwege de maand maart. Het was niets vergeleken met de intense hitte die de zomer zou brengen. Gelukkig was ik geboren en getogen in het zuiden van Alabama, de vochtige hitte was me niet vreemd.

'Oké, het was riskant om het te kopen terwijl ik alleen maar de foto's op Zillow had gezien en wist dat het inspectierapport riskant was, maar wacht maar af.' De deur zat klem, en ik zette mijn schouder ertegen om hem open te wrikken voordat ik de kleine hal in stapte. Verwelkomd door oude houten lambriseringsen aan alle muren leidde ik ze naar de woonkamer.

'Holy shit,' fluisterde Sam, met open mond starend naar het uitzicht.

'Precies.' Het was de muur van ramen die over de Atlantische Oceaan uitkeken die me ervan had overtuigd dat ik de financiële

trekker over moest halen en tot aankoop over moest gaan.

We liepen over het sponzige, avocadogroene tapijt dat bij de keukenmuren, aanrechten en huishoudelijke apparatuur paste, en ik opende de glazen schuifpui, die een tenenkrommend gepiep liet horen. ‘Let niet op dat dichtgespijkerde raam.’ Ik knikte naar de meest zuidelijkste kant van de ruimte.

‘En ook niet op dat?’ Sam wees naar een ander stuk triplex.

‘Yep. En pas op met die missende vloerplanken hier.’

De zilte zeelucht blies mijn haar van mijn nek af en naar achteren, terwijl de meisjes me het brede terras op volgden tot we onze handen op het gesplinterde hout van de reling zetten. Beneden was er aan het eind van de kleine, omheinde tuin een poort die toegang bood tot een kort, houten pad dat over het duin naar een verlaten strand dertig meter verderop liep.

De golven stortten zich met een rustgevende regelmaat en in een hypnotiserend ritme op de kust.

Het is toch niet te geloven dat hier echt mensen wonen? Over paradijselijk gesproken. Zijn stem gleed langs mijn hart, en mijn ogen fladderden dicht bij de scherpe, zoete pijn die de herinnering teweegbracht. Het was al bijna twee jaar geleden dat ik voor het laatst op zo’n soort terras had gestaan, iets verderop aan de kust in Nags Head, samen met Will.

Nu was ik een van die mensen die hier echt woonden. Hij zou het geweldig hebben gevonden.

‘Oké, nú snap ik waarom je het hebt gekocht.’ Mia liet haar blik van het noorden naar het zuiden dwalen. ‘Wanneer is het gebouwd? Begin jaren vijftig?’

‘Eenenvijftig,’ antwoordde ik. ‘Hoe wist je dat?’

‘Er zijn voorbij de duinen geen andere huizen. Jouw huis en dat van je enige buur daar verderop zijn de enige woningen in de wijde omtrek. De kust van Hatteras is beschermd gebied, en ik vermoed dat dit is gebouwd vlak voordat de kuststreek een nationaal park

werd. Het land moet miljoenen waard zijn, Morgan.’

‘Als je het huis afbreekt misschien, maar volgens de clausule in mijn koopcontract vervalt het land automatisch aan de overheid als de structuur wordt verwijderd of voorbij bepaalde grenzen wordt uitgebreid. Renoveren is de enige optie die ik heb.’

Mia schudde haar hoofd. ‘Met alle schade die de orkaan vorig jaar heeft veroorzaakt, moet dit tussen de andere opknappertjes verzeild zijn geraakt. Je hebt aardig wat werk voor de boeg, maar je hebt echt geluk gehad met het pandje. De vorm van het huis is ook niet slecht. Ziet er wel heel vreemd uit, maar het buigt de wind geweldig af. Dat is waarschijnlijk de reden dat het nog steeds overeind staat.’

‘Dus het zal voorgoed bij jou en je enige buur blijven,’ concludeerde Sam. ‘Waarom heb je dat trouwens niet gekocht?’ Ze knikte in de richting van het huis naast dat van mij. Het was iets kleiner maar verkeerde in perfecte staat.

‘Omdat dat niet te koop stond. Daarnaast vind ik dit huis leuk... Nou ja, de mogelijkheden zijn interessant, zeg maar.’ Het was ruim tweehonderddertig vierkante meter, had in mijn prijsklasse gezeten, en het was zoals ik me voelde: versleten, verslagen en gebroken op manieren die met slechts een likje verf niet op te lossen waren.

Het was een zielsverwant.

‘Nou, ik weet wat ik hierna wil checken. Het strand!’ Sam liep naar de trap aan de noordkant van het terras.

We volgden haar door de zanderige tuin, de poort door naar het uit houten planken bestaande pad dat over het duin heen liep.

‘Je zult dit stuk moeten leegscheppen,’ zei Mia, wijzend naar het zand dat het pad op het hoogste punt van de kleine heuvel bedekte. ‘De wind blaast het zand van het strand af hiernaartoe. Vandaar dat dit duin hier ontstaan is. Maar het beschermt het huis.’

‘Oké.’ Ik maakte er een mentale aantekening van, en we daalden de eerste anderhalve meter lopend af en lieten ons de laatste drie of vier meter naar beneden glijden tot we het strand hadden bereikt.

Met mijn teenslipppers in de hand bekeek ik het strand. Op een paar gezinnen na iets verderop aan de kust was het verlaten. ‘Het is zo stil.’

‘Precies zoals ik het graag heb,’ zei Mia grijnzend, terwijl we naar het water liepen. ‘Wanneer over een paar weken de voorjaarsvakantie begint, wordt het wat drukker, en in de zomer is het stampvol, maar als de toeristen zijn vertrokken, is het meestal zo.’

‘Het is vredig,’ zei Sam.

Vredigheid? Dat was een emotie die ik het afgelopen jaar niet eens een beetje had gevoeld. Ik wist niet eens of het in mijn realiteit wel bestond. Maar het water, het zand en de frisse bries waren rustgevend. Dat was genoeg.

Hoe verder we liepen, des te steviger en vochtiger het zand werd, en ik bleef even stilstaan en keek hoe de zee naar mijn tenen toe snelde en ze overspoelde. Het water was heerlijk koel, en niet lang daarna zonk ik een stukje weg tot mijn voeten helemaal met zand bedekt waren.

Er flitste iets kleurigs langs mijn tenen. Toen de volgende golf zich terugtrok, schepte ik een handvol nat zand op en hield mijn vingers iets uit elkaar om het zand weg te filteren tot er een enigszins rond afgesleten stuk blauw glas zo groot als een munt zichtbaar werd.

‘Wat is...’ Loerend naar iets in het water, schermde Sam haar ogen af tegen de zon. ‘Wauw.’

Ik imiteerde haar pose en zag zo’n tien meter verderop een man uit zee komen.

Goeie genade.

Hij was... Nou ja, voor iemand die literatuur had gestudeerd, was ik – o, ironie – volkomen sprakeloos. Het water gutste over de scherpe lijnen van zijn spieren omlaag alsof hij een of andere zeegod was die uit de branding oprees, gevat in een zwarte zwembroek die net zo met zijn gebruikte huid contrasteerde als de zwarte tattoo op zijn zij.

Zelfs zijn spieren hadden spieren.

Hij wreef zijn handen over een dikke bos lichtbruin haar, draaide zijn brede schouders rond en rende het strand op, recht op ons af.

‘O. Mijn. God.’ Mia benadrukte elk woord. ‘Is hij echt? Droom ik, of komen er hier lukraak waanzinnig lekkere kerels uit het water tevoorschijn?’

‘Ik weet het niet eens meer,’ antwoordde Sam, terwijl dit exemplaar ons naderde.

De wind blies mijn lange haar voor mijn gezicht, en ik duwde de weerbarstige bruine lokken weg en de rebelse zoom van mijn jurk omlaag toen hij bijna bij ons was.

Lieve hemel, zo lekker had ik de stukken zelden gezien. Krachtige neus, gebeeldhouwde kin, volle, geboetseerde lippen met een vleug Captain America die me spontaan zin gaf om de Pledge of Allegiance te reciteren. Het was alsof God persoonlijk alles wat ik aantrekkelijk vond in één man had gepropt en hem vervolgens vlak bij mijn huis in zee had gegooid.

‘Goedemiddag, dames,’ zei hij met een kleine glimlach, zijn ademhaling even regelmatig als zijn tempo.

Oceanablauwe ogen. Uiteraard. Net een tint donkerder dan het glas in mijn hand. Ze klonken zich aan die van mij vast en werden even wat groter voordat hij ons passeerde en over het strand verder jogde.

‘Geen zuidelijk accent,’ zei ik toen ik mijn stembanden weer had gevonden. ‘Vast een toerist.’

‘Even serieus, als dit het welkom is dat je op dit eiland krijgt, ga ik elk weekend bij je langskomen.’ Mia liep naar het water en zette haar handen als een toeter aan weerszijden van haar mond. ‘Chris Hemsworth, alstublieft! Of anders neem ik wel genoegen met Liam!’

‘Serieus, Mia. De oceaan doet niet aan verzoekjes.’ Sam rolde met haar ogen. ‘Niet dat het geen gewoonte is van ons kleine groepje om op het strand jongens te ontmoeten. Hoe noemde Paisley Jagger ook alweer?’

‘Mr. California,’ antwoordde ik, terugdenkend aan die dag, bijna vier jaar geleden, dat ze hem aan de kust van Florida had ontmoet. *Maar hun verhaal heeft een gelukkig einde.*

Met mijn ogen volgde ik de in de verte verdwijnende vorm van onze jogger.

‘O ja, dat was het. Maar deze hier geeft me geen Californië-gevoel,’ mijmerde ze.

‘Eerder Mr. Carolina,’ suggereerde ik.

‘Ah, Carolina,’ verzuchtten de meisjes in unisono.

Terwijl hij zijn weg langs de kust voortzette, maakten de vlinders die mijn buik hadden geteisterd plaats voor opluchting. Zolang mannen als hij niet elke dag uit zee opdoken, was ik veilig.

Mia en Sam babbelden, terwijl we naar het huis terug klommen en vervolgens dat wat mijn hartzeer me had doen kopen verder bezichtigden. Slaapkamers, badkamers – alles moest aangepakt worden.

‘En?’ vroeg ik toen de meisjes de keuken bekeken.

‘Eerlijk?’ Mia leunde tegen een van de formica-werkbladen aan.

‘Natuurlijk.’

Zij en Sam wisselden een blik met elkaar uit.

‘Wat?’

‘We moeten Joey bellen,’ zei Mia.

‘Joey, je zus bedoel je?’ vroeg ik.

Ze knikte. ‘Ze is manager van Masters & Co.’

‘Het bootbouwbedrijf van de familie,’ verduidelijkte Sam.

‘Dat is waar ook. Jullie bouwen raceboten of zoiets, toch?’ Ik haatte het dat ik Graysons familie minder goed kende dan ik ze had moeten kennen, aangezien ik ze een paar jaar geleden had ontmoet.

‘Of zoiets,’ zei Mia grijnzend. ‘Maar Joey kent alle betrouwbare aannemers in de Outer Banks en omgeving. Ze zal je een goede lijst kunnen geven om mee te beginnen... Tenzij je denkt dat je alleen maar even naar de ijzerhandel hoeft en zelf dingen gaat lostrekken.’

Ze sperde haar ogen wijd open. ‘Zeg alsjeblieft dat je dat niet van plan bent.’

‘Eigenlijk wel.’ Ik haalde mijn schouders op toen ik de verschrikte blikken op hun gezichten zag.

‘O, Morgan. Niet doen, in vredesnaam, níét doen. Je bent niet...’ Sam gebaarde naar het huis. ‘Ik weet dat je een fan bent van de doe-het-zelf-programma’s, maar dit is jouw afdeling niet, en dat zeg ik met alle liefde in mijn hart.’

‘Het structurele werk moet in ieder geval door professionals worden gedaan,’ benadrukte Mia. ‘Renovaties van gebouwen aan het strand zijn verraderlijk.’

Mijn koppigheid was slecht bestand tegen haar smekende ogen. Het zou toch zeker geen kwaad kunnen om wat offertes aan te vragen voor de grotere projecten?

‘Prima. Bel Joey. Voor de dingen die ik zelf niet kan, huur ik mensen in. Is dat wat?’

‘Yep.’

‘Absoluut.’

Een paar uur later was Mia op zoek gegaan naar pizza, en Sam naar tequila.

Ik was daarentegen op een queeste naar het licht. De zon zou over een paar uur ondergaan, en ik ging de weinige spullen die ik had meegenomen niet uitpakken met slechts de helft van het licht aan.

Ik bladerde door de dossiermap die de makelaar voor me had achtergelaten in de keuken. ‘Secondaire stroomschakelaar in de garage,’ las ik hardop. Waarom zou iemand daar in vredesnaam nog een stroomschakelaar plaatsen? Misschien hadden Sam en Mia gelijk: ik zou minstens iemand moeten inhuren voor de elektriciteit.

Waarschijnlijk had ik nog een halfuur voordat de meisjes terug zouden zijn, dus als ik de schakelaar voor die tijd vond, konden we in het hele huis licht hebben.

Ik haastte me de voordeur uit, nam geen moeite die dicht te trekken, racete de trap af, sprong op de laatste tree –

KRAK.

Mijn hersenen registreerden het geluid een milliseconde voordat ik door de tree heen zakte. Ik slaakte een kreet, gooide mijn armen zijwaarts om mezelf op het restant van de overloop op te vangen. Mijn borsten vingden de rest van de klap op toen ze tegen de rand sloegen van het gat dat ik met mijn onderste helft had gemaakt.

Er schoot een verblindende pijn door me heen op het moment dat mijn lichaam langs het hout schrapend tot stilstand kwam, maar ik viel er niet doorheen.

Het geluid dat mijn mond verliet was verre van damesachtig. Holy shit, wat deed dat pijn. De zijkanten van mijn lichaam, van mijn dijen tot mijn ribben, leken wel in brand te staan, en ik was er vrij zeker van dat mijn volle D-cup uit protest spontaan een A-cup zou worden, of anders dat mijn borsten er misschien wel gewoon af zouden vallen.

Nadat ik een paar keer diep in en uit had geademd om mijn hart tot rust te brengen, biddend dat de pijn zou wegtrekken, worstelde ik om mijn ellebogen onder me te krijgen. Misschien zou ik een klein beetje omhoog kunnen komen... Nee dus.

Dit kun je verdomme niet menen.

Ik kon me niet bewegen. Totaal niet. Niet eens een beetje. Ik zat klem in een gat dat ik zelf had gemaakt en had niet genoeg ruimte om me af te zetten zodat ik mezelf omhoog kon drukken.

Er kwam een lach vol zelfspot uit mijn keel omhoog. Als dit geen metafoor voor mijn leven was... Will zou zich zelfgenoegzaam een deuk hebben gelachen.

‘Ja, je vindt dit vast hilarisch en symbolisch of zoiets hinderlijks,’ mompelde ik, tegen hem pratend zoals ik wel vaker deed wanneer ik alleen was.

Ik zwaaide mijn benen zo ver als ik durfde heen en weer, in de

hoop iets te vinden om mijn voeten op te zetten, maar ze maakten nergens contact mee. *Natuurlijk niet*. Ik hing hier minstens twee of drie meter boven de grond.

Niet dodelijk. Alleen maar irritant. En vernederend, als ik hier nog zou hangen tegen de tijd dat Sam en Mia terugkwamen. Wat een manier om te bewijzen dat ik me hier prima zou redden in mijn eentje. Ik had het nog niet eens één dag gered zonder ongelukken.

Ik kronkelde een beetje en probeerde mijn twee meiden door de opening naar beneden te persen.

Au. Dat zou hem niet worden. Het beetje huid dat nog niet rauw was van de schrammen, protesteerde tegen de druk van de gespleten planken.

Toen ik opeens voetstappen hoorde, keek ik naar het terras van mijn burens en zag daar een klein roodharig meisje haar trap af huppelen en mijn kant op komen.

Het was een typische kleuterschoolkint: een en al bolle wangen en grote ogen. Als ik het goed inschatte, was ze rond de vijf jaar oud, wat inhield dat er ook een volwassene thuis moest zijn.

‘O, godzijdank. Hoi, lieverd, hoe gaat het met je?’ vroeg ik, terwijl ze van haar huis, zo’n negen of tien meter verderop, naar me toe rende.

Ze bleef vlak voor mijn trap stilstaan, haar wilde krullen kwamen pas een seconde na haar tot stilstand.

‘Hoi. Ik mag hier eigenlijk niet alleen komen, maar ik hoorde je schreeuwen. Je zit vast.’ Haar voorhoofd plooidde zich in een frons boven haar grote, bruine ogen, terwijl ze met haar zuidelijke accent het laatste woord een beetje oprekte, net zoals ik met mijn identieke accent zou hebben gedaan. *Geen toerist*. Dat betekende in ieder geval dat het huis naast dat van mij niet aan vakantiegangers werd verhuurd.

‘Dat klopt,’ gaf ik toe. ‘Ik ben Morgan, je buurvrouw.’

Ze sperde haar ogen wijd open. ‘Onze nieuwe buurvrouw? We

hadden eerst oude buren. Heel, heel erg oud. Die zaten nooit vast.

Als het hout dat tegen mijn ribben drukte mijn borst genoeg ruimte had gelaten om zich uit te zetten, zou ik wellicht hebben gelachen.

‘Ja, ik heb het huis van hen gekocht. Hoe heet jij?’

‘Ik heet Finley. Papa noemt me Fin. Net als een vis. Of een haai.’ Ze verdween onder de trap, en ik zag haar niet meer.

Onmiddellijk hield ik mijn voeten stil. Ik wilde niet de kans lopen dat ik haar per ongeluk zou trappen.

‘Hé, ik hou van Hello Kitty!’ riep ze vrolijk. ‘Vandaag heb ik mijn saai zaterdagonderbroek aan, maar dat komt omdat ik mijn zondagonderbroek niet leuk vind. Die is groen.’

‘Hello Kitty...’ *O. Mijn. God.* Ik nam mijn situatie iets nauwkeuriger in ogenschouw en zag de stof die zich op weinig charmante manier onder mijn borsten had geplooid. En dat briesje dat ik voelde? O, nee. Nee, nee, néé.

Aarde, slok me maar meteen op. Nu direct.

‘Je bent echt zwaar, Miss Morgan!’ Het schatje probeerde mijn voeten omhoog te duwen, maar er was geen beweging in me te krijgen.

‘Zo voel ik me in ieder geval wel, Fin. Wil je iets voor me doen?’

Ze kwam weer tevoorschijn en keek naar me op, haar armen voor haar borst over elkaar geslagen. ‘Je zit helemaal vast. Ik ga de zaag van papa halen.’

‘O, dat hoeft niet, hoor! Maar ik vind het heel lief dat je het aanbiedt. Denk je dat je je mama voor me kunt halen?’ *Alsjeblieft, God.* Ik kon hier echt geen minuut langer in die verrekte trap hangen, terwijl mijn onderlichaam voor heel Cape Hatteras te bezichtigen was. Hello Kitty moest nodig afscheid nemen van het publiek.

‘Nee.’ Het meisje haalde haar schouders op en begon weg te lopen.

‘Nee?’ vroeg ik, ervan overtuigd dat mijn ogen elk moment uit hun kassen konden schieten.

‘Ze woont in Californië.’

‘O –’

‘Maar ik ga mijn papa wel halen. Niet bang zijn, hij kan heel goed mensen redden!’ Ze rende de trap naar haar terras op.

‘Nee! Nee, het gaat wel! Ik wacht wel op mijn vriendinnen!’ riep ik, maar ze was al het huis in verdwenen.

Ik knipperde met mijn ogen in de hoop dat ik zou ontwaken uit deze nieuwe versie van de naakt-op-school-nachtmerrie die ik op dat moment beleefde. Toen dat niets uithaalde, legde ik me neer bij het feit dat ik op het punt stond om kennis te maken met mijn nieuwe buurman.

Met mijn ondergoed in zicht.

Terwijl ik letterlijk vastzat in mijn trap.

Leuke eerste indruk.

Wacht. *Shit*. Ik had wel mijn benen geschoren, maar het harsen van hoger gelegen regionen was al sinds... nou ja, al sinds enige tijd niet meer gebeurd. Mijn snoeigewoonten waren vervallen van nauwkeurig tot... *au naturel*. Ik had er weinig aandacht aan besteed en er zelfs weinig om gegeven, tot dit moment.

Dit erg ongelegen moment.

Maar mijn onderbroek was in ieder geval geen string, dus er bestond een piepkleine kans dat alles wel bedekt zou zijn gebleven, toch? Veel erger dan dit kon het toch niet worden?

Er moest een grens zitten aan de hoeveelheid vernederingen die een mens kon lijden.

De hordeur van mijn burens sloeg dicht, en ik beet op mijn onderlip. De pijn herinnerde me er maar weer eens aan dat dit absoluut geen droom was.

‘Kom dan, papa!’ riep Finley.

‘Ik kom eraan, lieverd,’ antwoordde een zware stem. De voetstapen die ik de trap hoorde afdalen, waren zwaar, mannelijk.

‘Het komt wel goed, Miss Morgan. Ik heb mijn papa gehaald. Hij

was aan het douchen, maar nu niet meer.’

Ik opende mijn ogen en zag een enthousiast knikkende Finley naar me op kijken.

‘Dank je wel, Finley.’

De twee blote voeten die naast haar verschenen zaten vast aan gespierde benen die uitkwamen bij een blauwe zwembroek, met daarboven buikspieren die uit zicht verdwenen op het moment dat er een wit T-shirt over de buik en de herkenbare tattoo heen omlaaggleed.

Ik keek recht in een paar bekende, oceaانبauwe ogen en kermde zachtjes.

O, God. Tref me nu maar met een bliksemschicht. Nu meteen!

Het was Mr. Carolina.

Blijkbaar was er dus géén grens aan vernedering.

